

Ahol a tompa tőr is szúr...

Koszorú ruházatú, bolondnak titulált öregember ücsörög a sarkon. Szereti a helyet, mely már ősidők óta ülőhelyül szolgál.

- Hé' má! - Nagyot horkant, amikor az egyik járókelő végighúzza kézi-szekerét a lábán. Az illető visszanéz, de csak megrántja egyik vállát, oda se bagózik. A téren épp verekedés folyik, amely számottevőbb figyelemre ad okot, mint egy mocskos koldus rongyokba tekert lába. Két fiatalember bunyózik, olybá tűnik, mintha egy lány miatt tennék. Egy pár ökölcsapás oda és vissza, aztán hirtelen az egyik férfi összecsuklik, a másik pedig a távozás hímes mezejére lép. Az öregember összeráncolja szemöldökét, megvakarja a homlokát, és sóhajt egyet. Nem tudja, hogy ezt az esetet is azok közé a „véletlen” balesetek közé lehet-e sorolni, amelyek mostanában az utcákon borzolják a kedélyeket. Mintha nem lenne amúgy is épp elég baja a népnek. A sokféle embercsoport és kultúra különbözősége mintha manapság egy kissé jobban kiéleződött volna, mint valaha. Mintha a véletlen balesetek többé már nem is balesetek lennének, leszámolás-jellegük méltán színesíti a pletykára éhesek beszámolóit. Még városőrség, vagy rendfenntartó erő sincs, ami megvédené a polgárokat és felügyelné a közbiztonságot.

Az emberforgatag körbeállja a földön heverő, mozdulatlan testet, miközben egy fiatal srác átesik a sarkon üldögélő aggastyán lábán. Az öreg morcos ábrázattal fordul az ellene irányuló újabb merénylet elkövetője felé, de nyomban meg is enyhül a tekintete. Esetlen kamasz fiú áll előtte, kinek szemei tompán csillognak az éhségtől. Pár pillanat múlva már el is tűnik az öreg szemei elől, mintha sosem járt volna arra. Mire a matuzsálem ismét a csetepaté vesztesének teste felé tekint, már nem látja a téren. Az összetűzés helyén immáron egy csapat dobos játszik valami izgalmas melódiát, és a város népe mintha már el is feledte volna, hogy az imént egy haláleset szemtanújává vált.

Mezítlábas, kócos hajú kölyök rohan a meglehetősen forgalmas utcán. Ábrázata piszkos, mélyen ülő szemei riadtan pislognak a világba. Pár pillanat erejéig megáll, visszanéz, vézna karját felemelve megpróbál tenyerével árnyékot vetni a tűző napsütés ellen, de nem jár sikerrel, az égitest fénye elvakítja. Levegőt kapkodva szalad tovább, tudván, hogy ha nem talál azonnali menedéket, utoléri, és kegyetlenül megverik. Befordul egy sikátorba, elbújik egy nagy láda mögött, és ujjaival áhítatosan simítja végig a zsebében rejtőző almák kerekded alakját. Sokáig lapul menedéke mögött, majd feláll, és fütyörészve vegyül el ismét az utca forgatagában. Szélesen vigyorogva paskolja meg zsebének kidudorodását, majd homlokráncolva néz fel az égre. Sötétedik. Felgyorsult szívveréssel halad hazafelé, körülötte az emberek igyekeznek gyorsan céljukhoz érni. A tömeg egyre gyérül, és mire a fiú megközelítené lakhelyét, már csak egyedül bandukol a feketébe borult utcákon...

Idős néni áll hangtalanul egy hirdetemény előtt, hatalmas könnycsepp pereg ráncoktól barázdált orcáján, vékony vállait rázza a zokogás. Az emberek nem figyelnek a hajlott hátú asszonyra, mindennapossá vált már az ilyen látvány. Magukban istenükhöz fohászkodnak a könyörületért, hogy az ő szeretteik épségben érték meg a reggelt. Megszokták már – ha az ilyet meg lehet szokni -, hogy emberek esnek áldozatul az éji rémnek. Bár a lény kinézete nem teljesen tisztázott, mindenki egyetért abban, hogy csakis sötétedés után öl, és kedveli az emberhúst... is.

Pusztán egyetlen férfi siet az elaggott nénike segítségére, ép időben ahhoz, hogy felnyalabolja a sírástól és bánattól elgyengült testet. Megértően néznek egymás szemébe, majd a férfi egy árnyékos helyre kíséri a feketébe öltözött alakot, együttérzéssel fogja meg aszott kezét, és sajnálattal telve megy a dolgára. Az öreg hölgy zavaros tekintete többé már nem

látja a vidám forgatagot, pusztán a hirdetőnégyre szegezi dühtől és álmatlanságtól vérekes szeméit. Cserepes ajka négy szót formál szakadatlan: „az én kicsi unokámat...”. Vele szemben a plakáton egy elnagyolt, kivehetetlen alakú állat vicssorog...

- Hé, asszony! – kiabál be egy apró kis házba a piacról érkező férfi. Fekete hajú, kisírt szemű fiatal nő lép elő a szólításra, lisztes kezeit szoknyája kötényébe törölgetve. Lágy mosoly terül el ajkán, amint megpillantja férjét, de a szomorúság festette ráncok nem tűnnek el arcáról. A férfi közelebb lép, megöleli asszonyát.

- Újra ölt. Ezúttal egy fiatal fiú is áldozatává esett. El kéne kapni azt a szörnyeteget, tenni kék' valamit! Azt mondják egy kereskedőtől szökött meg, ketrecben tartották, valami egzotikus dög. Élve kell nekik.

A nő megremeg a férfi ölelésében.

- Meg ne próbáld! Elég volt az apámat és a bátyámat elveszíteni, nem akarlak téged is a föld alá temetni! Szerinted... - akad meg egy pillanatra, gyorsan körülnéz, hallja-e valaki őket. – Szerinted azok a csuklyások, akikről beszélnek az utcán.. azok nem tudnának valamit tenni? Olyan különösek...

- Azt hallottam, hogy ez a... valamiféle társaság nem régen érkezett. Várgyá', valami nevet is emlegettek, mindjárt eszembe jut. Bár nem hiszem, hogy nagyon érdekelné őket, mi kószál az utcákon. Na, mondomén, hogy hallottam rebesgetni egy nevet róluk a piacon, tudom is mán, hogy mi az! Valami Holdsap.. vagy nem is, itt van mán a nyelvem hegyén.. ej, ej. Holdkos! Meg van, Holdkosnak nevezik őket!

Mindketten megborzognak, bár okát nem értik. A fiatalasszony kézen fogja férjét és bevezeti a házba, odabent bőséges ebéd várja őket. Hangtalanul csukódik be mögöttük az ajtó.